

Boa tarde a todas e a todos.

Navegamos a crista dunha onda vella. Nada é nunca enteiramente novo. A marea que nos molla os pés en Riazor ou Santo Amaro, a uns poucos centímetros de nós, vén en realidade dende moi lonxe. Tan lonxe que ás veces non somos nin sequera quen de imaxinar onde nace e como chegou até aquí.

As nosas liberdades foron antes o soño imposible doutras veciñas e outros veciños desta cidade. Os dereitos dos que gozamos, mesmo aqueles polos que aínda hai que pelexar neste tempo de pelexar polo evidente, foron un día o sacrificio de persoas que non chegamos a coñecer, cuxos nomes son unha incógnita. En ocasións, como sabe Mariquiña Villaverde, persoas que pagaron un prezo demasiado alto.

Con elas, con estas persoas que nos imaxinaron libres e con dereitos, tiñamos unha débeda na Coruña. Unha débeda dobre. Primeiro, a débeda de lembralas, volvendo a coser o que a barbarie descoseu no século XX: os fíos da solidariedade e da democracia. Segundo, a débeda de facer xustiza e quitarlles aos verdugos o lugar de privilexio que se deron a si mesmos como tributo á súa vitoria.

Hoxe temos o privilexio de comezar, co cambio de nome desta praza, a devolver en parte a débeda pendente coa nosa memoria. Comezamos, e seguiremos nos vindeiros meses, a cumprir coa Lei de Memoria Histórica, a cumprir co que a maioría das forzas políticas acordaron no pleno do Concello hai xa seis anos, a cumprir co que a sociedade civil da Coruña, que nunca esqueceu, leva construíndo moitos anos.

E digo privilexio porque é así. Porque aínda que a xente da Coruña quixo que fose eu quen estivese aquí, que fósemos nós quen hoxe representásemos aquí ao Concello, o traballo é doutras moitas persoas, entidades e organizacións. Entre todas, quero agradecer especialmente á Comisión pola Recuperación da Memoria Histórica, ao Ateneo Republicano, á memoria libertaria deste barrio, ás xentes da cultura que

mantiveron aceso o recordo e ás organizacións políticas que apoiaron en 2009 a restauración da memoria histórica.

Dende que tomamos a decisión de comezar por aquí, de cambiarlle o nome a esta praza como sinal de que comeza un camiño de reparación e dignidade, hai unha frase que me repito unha e outra vez: “Vémonos na Praza das Atochas”. Porque hoxe, ademais de saldar unha débeda dobre co pasado, creamos dalgunha maneira un lugar novo, un pouco de futuro. Hoxe nace un novo lugar de encontro para a xente da Coruña. Porque nomear, dar un nome, é dar tamén a vida.

Vémonos, pois, na Praza das Atochas. Sempre.

Moitas grazas!